

Mart Lenárdiĉ

Hĉerka

»Vsako rojstvo otroka je ĉudeŝ narave,« je ĉesto izustila moja mati, nato sem bruhal. Ampak bitje pred menoj, ĉetudi slinasto, gubasto in blesavo, mi je ogrelo srce. Z usti do uŝes sem motril beteŝne, krhke ude, nenaravno drobne prstke, za pol gumbka obŝiren nosek. To je bila moja hĉerka.

Teŝko je reĉi, zakaj sva z ŝensko povrgla mladiĉa; ni bilo po nesreĉi, pa tudi zanalaŝĉ ne. Steŝka sem si se predstavljal v takŝni vlogi, ampak gon je deloval. Pa ĉetudi je bila hĉerka. Prisiljen sem bil ugotoviti, da sem nevede ves ĉas priĉakoval moŝatega potomca. Z ŝenskami se nikoli nisem rad zapletal in tudi hĉerka je nekakŝna ŝenska. Vendar, noĉ ima svojo moĉ (Heidegger), iz malega raste veliko, kaj kmalu sem postal prvovrsten starŝ. Moja lepa spremljevalka je bila precej zasedena s kariero, frlela je sem ter tja po svetu, pa sem v glavnem jaz substituiral plenice, prepariral dude in popeval uspavanke. Hĉerki je bilo prav, meni tudi. Dobro sva se razumela.

Tudi mene je vrag nategnil, dasiravno sem se imel za odpornega. S fanatiĉnim pogledom sem spremljal prve korake bitijca, skuŝal prevesti ĉebljanje v prve besede, se ponoĉi zbujal v skrbeh in tekal na ogleda. Bitje je uspevalo in po zaslugi v mladosti vcepljenega biologizma sem v otroku nekako videl »del sebe«, samega sebe, vsaj kakih petdeset procentov. Pa megleno sem tudi slutil, da bi bil zame sin primernejŝi.

In ŝe me najdemo kot ŝarmantno posivelega moŝaka srednjih let, z bisago, ki v knjigarni izbiram in nakupujem osnovnoŝolske knjige. Hĉerka je bila po oĉku, odliĉna uĉenka. Uĉil sem jo nekaterih ŝportnih veŝĉin, brenkanja na kontrabas, osnov metafizike. Malo sem pretiraval, vĉasih. Pri devetih letih sem jo odpeljal na kongres, poleg mene je sedela, ko sem predaval, in mi v kozarec dotakala mineralne vode (znamke Radin, to naj se razume kot plaĉana reklama). Smuĉkala sva po Alpah in po Andih, na dolgo telefonarila mamici. Ko sem jo vpisal v srednjo ŝolo, sem ji za popotnico poklonil diamantno zapestnico.

Srednja ŝola je hudiĉ. Tudi meni ni bila vŝeĉ. Hĉerka se je vedla, da mi ni bilo po volji. Nosila je neurejeno lasovje in oblaĉila. Ob vsakodnevnem kopanju nisem

mogel prezreti veselih brhkkih joškic, ki so razvidno naraščale. Po raznih delih telesa so ji pognale dlake. In kljub temu je bila moja hčerka. Imela sva se rada. Tudi mamico sva imela rada, kadar je bila doma. Hčerkinе rojstne dneve smo praznovali z bliščem in pompom. Skrbelo me je, da pade v kremplje narkomanom.

Občasno sem imel neprijetne predstave. Ko sem se divje ljubil (= fukal) z mojo žensko, sem se nehote spominjal jošk svoje hčerke. Zastonj sem se boril s skušnjavo, erekcija se je sesula, pa se potem ravno tako bliskovito vzpostavila v še večjem sijaju. Sklenil sem, da ne bom več fukal, ampak pri moji ženski taki naklepi nimajo možnosti.

Kdor fuka, nafuka. Hčerka se ni več hotela kopati z mano. Meni se pa tudi ni zdelo primerno uporabiti starševsko avtoriteto in jo kaj dosti siliti. Konec koncev je imela petnajst let. Hočeš nočeš sem ji pomikal mejo dovoljene odsotnosti tja proti deseti in čez. Vedno sem bil liberal. Po telefonu so se začeli javljati škripajoči pubertetniški glasovi, pa tudi kakšen starejši je bil vmes. In včasih je prišla domov nemarno pozno, proti jutru, in čisto tiho je odpirala vrata ter se v temi prebijala proti svoji sobi, jaz pa sem poslušal in nisem mogel zaspāt. Bilo mi je neprijetno in tudi predstave sem imel.

Da bi jo odtrgal od slabe družbe, sem jo spet enkrat popeljal na morje, tokrat za dva ali tri mesece. Dobro sva se razumela. Igrala sva tenis, četudi ga sovražim. Kadar me je premagala, me je po igri prešerno objela, vroča in potna in dišeča. Iz tvojega mesa in krvi je, sem si prigovarjal. In ni se mi zdelo spodobno ovohavati znoj, ki je moj, pa spet ni. Uril sem jo v potapljanju, ker če kaj znam, se znam potapljati.

Potapljal sem se v lenobno mehko avgustovskega lenarjenja, skozi priprte veke izza črnih črnih očal motril razsvetljeno pokrajino in se predajal sitnarjenju škržatov. Hčerka je lagodno preplavala kar nekaj dolžin bazena, kot jegulja se je vozila skozi vodo, potem pa se je mokra in naježena zleknila na ležalnik tik poleg mojega. Glavo sem razvidno obrnil nekolikanj drugam, ampak skozi temna stekelca sem jo lahko čisto dobro nadziral. Precej primerno, da ne rečem neokusno se mi je zdelo, da se pri svojih letih okrog rodnega očeta smuka brez nedrčka. Usločila se je v nekakšno provokativno pozo, vse prečesto opazno tudi v našem cenenem revialnem tisku, in bradavičke njenih čvrstih jošk so, zavihnjene nekoliko navzgor, naga-jivo štrlele v modro mediteransko nebo. Bal sem se, da bo nekako začutila, da jo opazujem, čeprav nikakor nisem pristaš kakih tovrstnih protiznanstvenih vraž. Kapljice vode so polzele po njenem telesu in se počasi sušile; pretresen sem opazil, da se depilira pod pazduhama, pa si je nisem upal nadreti. Lahko bi me bila narobe razumela, saj je bila še zelo mlada. Ko jo je sonce osušilo, sem skozi prosojno svetlobo opazil zlato se lesketajoči puh njenih gladkih nog, kar je konec koncev pomenilo, da si vsaj nog nima za kaj depilirati.¹ Počutil sem se čudno, poskočil sem v bazen in se malo podil.

¹ Naj mimogrede omenim, da so bile njene noge res nekaj izrednega; ravno prav mesnate in idealnih krivulj, nekaj drugačne, kot jih imajo gospodične, ki jih vljudno imenujemo manekenke, pa spet ne preveč drugačne, skratka, lepe noge.

Počitnice na morju so minile v sožitju in spokoju in upal sem, da je najhujše mimo. Ampak v rodnem mestu je bilo spet vse po starem. Moja ženska je bila odsotna, hčerka pa se je potepala, se pogovarjala s škripajočimi in starejšimi glasovi, se vračala zjutraj. V njeni šoli so mi povedali, da je kar pogosto odsotna, videl sem celo nekaj opravičil z mojim podpisom, ki mojega svinčnika še od daleč videla niso, ampak sicer je bila prav izvrstna dijakinja in tu ji nisem imel kaj očitati. Ob dokaj redkih skupnih obedih (kuhal sem jaz, če že nisem česa naročil) sem zlahka opazil, da ji gre na živce, če jo preveč gledam. Pa sem jo vseeno motril. Neki spomini iz mojih odurnih mladih let so se prebujali in me opozarjali. Niso me opozorili.

Tistega lepega dne sem pripravil kovček in oznanil, da odhajam na kongres. Skratka, da me dva, tri dni ne bo doma. Da bo hčerka sama. Tudi v resnici sem nameraval iti na tisti kongres. Ma vse prevečkrat me je, z brezbriznim glasom sicer, povprašala po trajanju moje odsotnosti, pa kako daleč grem, pa kdaj da bom telefoniral. Njene zelenorjave očke so jo svetlikaje izdajale.

Torej je bilo povsem na mestu, da sem v hiši nasproti že pred dnevi najel sobo. Prav tam sem se tudi ugnezdil, odjavil polet in po malem opazoval

Precej me je pogrelo, ko je tipček prišel že čez kake pol ure. Pricijazil se je na motorju, ki je bil že skorajda moped, v usnjeni jakni, sicer pa niti ni bil kak pubertetnik; očitno je bil starejši od hčerke, čeprav je bil po drugi strani vidno mlajši od mene. Kurba ga je pričakala na pol gola in se mu kar na ulici hrepeneče stisnila v slinast objem.

Malo sem počakal. Tišina, noč, tema. Skozi zadnja vrata sem se prišmugljal v hišo in nato v svojo spalnico. Potem mi je bilo samo še iti na balkon, se nekolikanj nagniti čez ograjo in kot v gledališču mi je bil na voljo razkošen pogled v hčerkino sobo. Zaves itak ni marala.

Tisti tip in moja hčerka sta... f... Lahko bi vedel. Saj tudi sem vedel. Ampak zdaj sem še videl. To je bilo protinaravno. Pa je bilo pravzaprav čisto običajno, po misijonarsko. Ni je samo pofukal, zverinsko jo je nategnil. Mojo hčerko. Tiste njene že omenjene ter opisane noge so trzajoč štrlele proti stropu, možakova ritka je divjaško suvala, grabil je njene joške, kot bi mu bile kaj storile, zraven pa sta spuščala živalske glasove ter tu in tam izgovarjala obscene besede. Ni za povedat. Postal mi je slabo, znoj mi je prekril telo, v trebuhu me je zvilo. In kot v posmeh je moj nemarni kurec začel žgečkati in migati in utripati. Zadnji hip sem se ujel, skoraj bi padel z balkona. Pa sem le gledal.

Ko je bilo vsega konec, sem strastno navijal, da bi zaspala. Jok. Moja deklica je bila čisto budna, vzela je tisto sluzasto zmečkanino v usta in kmalu je iz nje nastala gmotna kajla. In potem to več ni bila kaka kmetavzarska nabijancija, ampak cel repertoar ostudnosti, ki jih sicer vidimo le v nizkotnih filmih. In to je trajalo vso noč in kot začaran sem otrpel, všeč na ograji balkona, dočakal že tolikokrat preklete ptičke in njihovo jutranje skovikanje.

Storil sem, da se je »kongres« predčasno končal, pojavil sem se pred vrati, popred pa sem od zunaj zapahnil zasilni izhod. Ostudni tip je bil dovolj paničen, da sem ga lahko skoraj golega vrgel skozi vrata; ni opazil, da je močnejši od mene. S hčerko nisem spregovoril niti besede, samo en strupen očetovski pogled sem ji iz-

strelil in malo sem jo tudi počil. Nisem pa ji povedal, da je kurba. Kak teden dni je v hiši vladal špartanski režim. Hčerka se je pokorila, ven in ven pospravljala sobane in pripravljala solidne obroke. Njen čudni pogled pa me je opominjal, da name preži en hud hudič.

Mamice itak ni bilo, pa sva šla spet na morje. Nekako sem se pripravljal, da bi se z njo pogovoril, pa mi ni prišlo na »pamet«, o čem pravzaprav. Tenisa nisva igrala, sončila pa se je (kolikor toliko) spodobno oblečena. Opazoval sem jo bolj od daleč in se trudil, da si ne bi pri tem predstavljal ostudno pohotnih šap tistega huligana, ki se mu je s takim žarom prepuščala v oskrumbo. Saj to je bilo skoraj, kot bi kreten pofukal mene. Hčerkin profil v jesenskem soncu me je vse preveč na nekaj spominjal in na vse kriplje sem se branil spomniti se, kaj bi to bilo. Tudi njene noge so me spominjale, z zlatimi dlačicami vred, in linije njenega trebuha in rebra in najlepše joškice v veselju. Tu in tam sem ji skorajda kakšno primazal, pa je bila pridna.

Še en sončen dan je bil, ko sem ji dopustil avto, da se je odfurala v bližnje mestece. Tam je bilo še precej turistov in skrbelo me je, da bo katerega pofukala. Toda sprejemljivega razloga, da bi ji izlet preprečil, ni bilo. In z njo nisem mogel iti, ker ne prenesem turistov. Uro ali dve sem čofotal po bazenu, preplaval cele milje.

Skoraj sem umrl, ko se je vmila.

Bila je pri frizerju, pri kozmetičarki, v butik, kaj vem kje. Odeta je bila v prav posebne, značilne capice. Smehljala se je prav posebno, s podrhtevajočo, pohotno spodnjo ustnico. Vršički so strmeli proti soncu. Lasje so bili pristrizeni povsem ne navadno, odločno prisekano, in pobarvani so bili v žarko barvo, v odtenek med jeklom in platino. Dvom je bil nemogoč, to je bila ona.

To je bila ona, moja muca, jeklenolasa.² Zarenčal sem in zacvilil. Spet si tu, sem zamrmral. Ni ji bila podobna, bila je enaka. Se pravi, ista. Da je ne bi ubil, sem stekel do avta in se oddrevil do bližnje restavracije.

Gospodar restavracije me je poznal in me ni spraševal. Tudi tistih, ki jih ni poznal, ni spraševal. Jemal sem vino, v glavnem šampanjsko, pa konjake in koktejle; vmes včasih pivo, na račun hiše pa je od časa do časa prišla rakija, saj sem kar zaudarjal po nagnjenosti k dajanju napitnin. Jedel nisem niti slučajno in niti pod razno in še zdaleč ne. Skušal sem pohotno gledati natakario, kar je opazila in ji je bilo pogodu, ampak meni ni teknilo. Pred notranje oko mi je hodila moja muca namigujočega nasmeha in brstečih seskov, iz starih let spominov je vstala in me ponovno zasačila, v mojem lastnem gnezdu me je kanila ugonobiti. Kot da sem kdaj pozabil zaupljive namige, presojne in na pol odpete pljuznice, šumeč vonj lenobno se pretegujočega telesa, zlatkaste dlačice. Preprosto ljudstvo ve, kaj pomeni, če takale ženska izziva človeka in mu potem »ne da« (tako pač ljudstvo). To je po nepisanem zakonu kaznivo, sem »razgrabljal«, ma malo jih je, ki zmorejo v roke vzeti meč pravice.

² Gre za žensko, ki je v času vrhunca avtorjevega intelektualnega, čustvenega in telesnega mladostnega razcveta istemu s svojim zlobnim babjim obnašanjem dokončno in nepopravljivo uničila življenje.

Šef lokala je že dremuckal, ko me je proti jutru vendarle opomnil, da bi kazalo zapustiti lokal. Na hitro sem ruknil še eno kuča-časti rakijo in preslišal jasen namig v zvezi z natakario, ki da bi se jo dalo obiskati. Lokomobilo sem pustil kar tam, peš sem se odpravil proti svoji hiši.

Na prvih stopnicah me je alkoholna ležernost izdajalsko zapustila. Ko sem odprl vrata hčerkinе sobe, se pravi mucine sobe, so mi kolena klecala in spodnja čeljust šklepetala. Zelo utrujen sem bil in zelo šibak. Deklica ni spala, skozi prvi jutranji svit me je prijazno gledala. Ni zavpila. Muca, sem si mislil, kurba, sem si mislil. Rekel nisem nobene, solze so mi tekle po licih. In res je bila muca. Najlepše na svetu me je pogledala, pomignila mi je, nasmehnila se je, odgrnila je rjuho, da se je zalesketalo čudovito telo, in iztegnila roko proti meni.